

Amsterdam

Stedelijk Museum

25/01/13 - 28/04/13

Guido van der Werve, Nummer veertien, home, 2012, videostill

In een tocht vol tragikomische ontberingen brengt Guido van der Werve een bekertje aarde van Chopins geboortegrond in Warschau naar diens graf in Frankrijk.

Terwijl in de badkuip van het Stedelijk Museum Amsterdam de unheimische kreten van Mike Kelleys punk installaties resoneren, klinkt op de begane grond van het oude gebouw het minstens even vervreemdende geluid van kerkkoren en strijkers. De muziek is afkomstig van een splinternieuw videowerk van de Nederlandse kunstenaar Guido van der Werve (1977). Na op het IFFR in première te zijn gegaan is *Nummer 14, home, 2012* van 25 januari t/m 28 april 2013 te zien in het Stedelijk, dat het werk samen met De Hallen Haarlem aankocht.

In de barokke Heiligkruiskerk in Warschau speelt de kunstenaar in een duikpak op een vleugel. Begeleid door een strijkorkest bewijst hij muzikale eer aan de componist Frédéric Chopin, wiens hart zich in de schrijn voor hem bevindt. Een surrealistisch en enigszins luguber requiem.

Het is pas de eerste van twaalf aktes in *Nummer 14, home, 2012*. Wat begint als een theatrale performance act eindigt in een fysieke uitputtingsslag. Na de massieve kerkdeur achter zich te hebben dichtgetrokken rent de duiker op een holletje de rivier in en begint aan een triatlon van ruim 1700 kilometer om een bekertje aarde met Chopins geboortegrond van Warschau naar zijn graf in Frankrijk te brengen.

Guido van der Werve, Nummer veertien, home, 2012, videostill

De registratie van deze missie wordt afgewisseld met beelden van historische locaties waarlangs de epische veldtocht van zijn jeugdheld Alexander de Grote voerde, en performances in en rond het ouderlijk huis van Van der Werve in Papendrecht. Zo worden beelden van ruïnes uit de oudheid gevolgd door shots waar Van der Velde brandend een Papendrechtse sloot in rent, of voor de deur van zijn huis aan een hijskraan omhoog wordt getakeld. Van der Werve bungelt nog een aantal keer heen en weer in zijn tuigje en verdwijnt dan in de verte.

Niet gespeend van droge humor, eenduidige symboliek, en onder zelfgeschreven dramatische filmmuziek vormt de compositie een banale Odyssee. Toch huist er een zekere romantiek in het weidse landschap, de onmogelijke afstanden, en de fysieke inspanning van de kunstenaar. De beelden van het kneuterige Papendrecht contrasteren scherp met de bergen en dalen die Chopin en Alexander de Grote doorkruisten, en vertegenwoordigen een nostalgisch verlangen naar thuis. Ergens tussen memoires en monument, verhaalt *Nummer 14* een even persoonlijke als historische tocht.

Guido van der Werve, Nummer veertien, home, 2012, videostill

Kenmerkend is de wisselwerking tussen dynamische performance en statische symboliek, waarin 'alles wordt opgesomd in één actie.' (interview met Van der Werve in Metropolis M 2008, No. 5) Grand gestures zijn Van der Werve niet vreemd. Zo liep hij voor *Nummer Acht, Everything is going to be alright, 2007* over een bevroren ijszee voor een ijsbreker uit, en draaide hij voor *Nummer Negen, The Day I didn't Turn With The World, 2007* staand op de Noordpool een etmaal tegen de richting van de

aarde in. Sinds kort ook vertegenwoordigd in het Stedelijk is *Nummer 13* (2011) een installatie met foto's, tekst en videowerk waarin hij twaalf uur lang rondjes rent om zijn huis in Finland.

Balancerend op het snijpunt van zelfspot en zelfkastijding weet Van der Werve de mensen een klein uur in de greep te houden. Gezien ik pas na 20 minuten een zitplek tussen knusse stelletjes wist te bemachtigen, was het verloop aanzienlijk trager dan gemiddeld. Met *Nummer 14* bewijst Van der Werve dat ook in het nieuwe Stedelijk ruimte is voor romantiek.

Guido van der Werve, *Number Fourteen, Home*

Stedelijk Museum Amsterdam

25 januari - 28 april 2013

Hinde Haest is stagaire bij Metropolis M

Schrijf een reactie